

opusdei.org

Nešto veliko što je Ljubav (II): Što tvoj život može biti

"Danas, u ovom trenutku, Bog nastavlja tražiti i kucati na vrata svake osobe." Drugi članak u seriji o prepoznavanju vlastitog životnog poziva.

8.11.2018.

Mezopotamija je bila domaćin usponima i padovima nekih od najstarijih svjetskih civilizacija: Sumerana, Babilonaca, Haldejaca... Iako ih možda učimo u školi, ove

kulture nam se danas čine dalekima i irelevantnima. Ipak, ovo geografsko područje bilo je dom osobe koja čini dio naše vlastite obitelji. Njegovo ime bilo je Abram, sve dok mu Bog nije promijenio ime u Abraham. Biblija kaže da je živio 1850 godina prije Kristova rođenja. Četiri tisuće godina kasnije, još ga pamtimo, osobito na Misi kada ga zazivamo kao „oca naše vjere,“ [1] jer je on utemeljio našu obitelj.

“Imenom sam te zazvao”

Abraham je jedna od prvih osoba koja je ušla u povijest zbog odgovora na Božji poziv. U njegovom slučaju, zahtjev je bio vrlo poseban: *Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati.* (Post 12:1). Nakon njega došli su drugi: Mojsije, Samuel, Ilija i drugi proroci... Svi su oni čuli Božji glas koji ih je na jedan ili drugi način pozivao da „idu“ iz svoje zemlje i

započnu novi život u njegovoj prisutnosti. Kao i Abrahamu, Bog je i svakom od njih obećao da će učiniti velike stvari u njihovim životima: *Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov.* (Post 12:2). Štoviše, Bog je svakoga od njih zazvao po imenu; stoga, osim što opisuje Božja djela, Stari zavjet uključuje imena onih koji su odgovorili na Božji poziv. Poslanica Hebrejima obasipa ih hvalama (usp. Heb 11:1-40).

Kada je Bog poslao svog Sina u svijet, dinamika njegovog poziva se promijenila. Oni koji su bili pozvani nisu samo čuli Božji glas; također su vidjeli ljudsko lice: Isusa iz Nazareta. Bog je i njih pozvao da započnu novi život i da ostave neizbrisiv trag u povijesti. I poznajemo njihova imena: Marija Magdalena, Petar, Ivan, Andrija... I također ih se sjećamo sa zahvalnošću.

A što onda? Možda se čini da se s Isusovim Uzašašćem na nebo Bog povukao iz ljudske povijesti. No, On ne samo da i dalje djeluje: njegovo djelovanje se povećava. Tijekom svog boravka na zemlji, odabrao je samo malu skupinu ljudi. No, u posljednja dva tisućljeća Bog je „promijenio planove“ tisućama i tisućama muškaraca i žena, otvarajući nove horizonte koje oni sami nikada ne bi mogli zamisliti. Poznajemo imena mnogih od njih, jer ih je Crkva upisala kao svete. Zatim postoji ogroman broj svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika (Otk 7:9), nepoznatih svetaca koji su pravi „protagonisti povijesti“.

Danas, upravo u ovom trenutku, Bog i dalje traži i kuca na vrata svake osobe. Sveti Josemaria volio je razmatrati ovaj tekst iz proroka Izaije: *ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj!* (Iz 43:1). Rekao je da su mu ove riječi bile „slatke kao

med iz saća, “[3] jer su mu u srcu izazvale osjećaj koliko ga Bog voli, na osoban, jedinstven način.

Te riječi mogu biti poput meda iz saća i za nas, jer nam pokazuju koliko je naš život važan za Boga. On računa na svakog čovjeka i poziva svakog muškarca i ženu da ga slijede. San svakog kršćanina je imati svoje ime zapisano u Božjem Srcu; i taj san je na dohvat ruke svakome, odgovoriti na njegov poziv.

„Pogledaj nebo i izbroji zvijezde, ako možeš.“

Možda se čini pretjeranim gledati na naš život na ovaj način, kao nastavak života velikih svetaca. Iskusili smo vlastitu slabost. Isto su to iskusili Mojsije, Jeremija i Ilija, koji su svi imali teške trenutke.[4] Sam Izaija je, na primjer, jednom rekao: *A ja rekoh: Zaludu sam se mučio, nizašto naprezao snagu.* (Iz 49:4). Istina je da ponekad život može tako izgledati za

nas, kao nešto bez smisla ili interesa, kad vidimo koliko lako naši napori budu prekinuti. Pitanje „za što živim“ izgleda da dolazi do brodoloma prilikom suočavanja s neuspjehom, patnjom i smrću.

Bog savršeno poznaje našu slabost i koliko nas ona može uznemiriti. Ipak, On nas traži. Prorok ne dopušta da podlegne jadikovkama, već prepoznaje Božji glas: *nego ću te postaviti za svjetlost narodima, da spas moj do nakraj zemlje doneseš.* (Iz 49:6). Mi smo slabi, ali to nije cijela istina o našem životu. Kao što je Papa napisao: „Prepoznamo svoju krhkost, ali dopustimo Isusu da je uzme u svoje ruke i pošalje nas u misiju. Krhki smo, ali nositelji blaga koje nas čini velikima i koje može učiniti boljima i sretnijima one koji ga prihvate.“[5]

Božji poziv je velika milost: znak da me voli i da mu je stalo do mene.

„Bog računa na tebe zbog onoga što jesi, a ne zbog onoga što posjeduješ. U njegovim očima, odjeća koju nosiš ili vrsta mobilnog telefona koji koristiš nisu uopće važni. Nije mu važno jesi li u trendu ili ne; stalo mu je do tebe, baš onakvog kakav jesi! U njegovim očima, ti si dragocjen, a tvoja vrijednost je neprocjenjiva.”[6] Svojim pozivom, Bog nas oslobađa. Dopušta nam da pobjegnemo od sitničavog života posvećenog malim zadovoljstvima koja nikada ne mogu utažiti našu žeđ za ljubavlju. „Kada odlučimo reći svom Gospodinu, ‘Stavljam svoju slobodu u Tvoje ruke,’ nalazimo se oslobođeni od mnogih lanaca koji su nas vezivali za nevažne stvari, smiješne brige ili sitne ambicije.”[7] Bog oslobađa našu slobodu od njezine sitničavosti, otvarajući je prema velikom horizontu njegove Ljubavi, gdje je svaki muškarac i žena protagonist.

„Naš poziv nam otkriva smisao našeg postojanja. To znači biti uvjeren, kroz vjeru, u razlog našeg života na zemlji. Naš život, sadašnjost, prošlost i budućnost, stječu novu dimenziju, dubinu koju prije nismo uočavali. Svi događaji sada padaju u svoj pravi kontekst: razumijemo kamo nas Bog vodi i osjećamo da nas nosi zadatak koji nam je povjeren.”[8] Za one koji čuju i odgovore na Božji poziv, nijedno djelo nije malo ili nevažno. Sve u našem životu dobiva dostojanstvo obećanjem: *Velik ću narod od tebe učiniti* (Post 12:2)—s tvojim životom učinit ću velike stvari; ostavit ćeš trag, bit ćeš sretan šireći sreću. Stoga „kada od nas traži nešto, zapravo nam nudi dar. Nismo mi ti koji Mu činimo uslugu. To je Bog koji prosvjetljuje naš život, ispunjavajući ga smislom.”[9]

Istovremeno, svjetlo poziva omogućuje nam da shvatimo da se važnost našeg života ne mjeri

ljudskom veličinom stvari koje radimo. Samo mali broj ljudi svoje ime vidi među velikim povijesnim ličnostima. Međutim, božanska veličina mjeri se našim odnosom prema jedinom planu koji je zaista velik: Otkupljenju. „Sigurno, najvažnije prekretnice u svjetskoj povijesti su djelomično određene dušama kojih nijedna povijesna knjiga nikada ne spominje. A saznat ćemo za te duše kojima dugujemo prekretnice u našim osobnim životima tek kada sve što je skriveno bude otkriveno.”[10]

„Otkupljenje se još uvijek događa - upravo sad! ”[11] Kako mogu pomoći u njegovom napretku? Na tisuće različitih načina, znajući da će nam Bog sam dati svjetlo da nam pomogne otkriti specifičan način kako mu pomoći. „Bog želi da sloboda osobe intervenira ne samo u odgovoru, već i u oblikovanju poziva svake osobe.”[12] A odgovor osobe,

iako još uvijek slobodan, također je potaknut stvarnim milostima koje šalje Bog. Ako počnemo hodati, počevši od mjesta gdje se nalazimo, Bog će nam pomoći da vidimo ono što je On sanjao za naš život. To je san koji „postaje jasniji” kako napredujemo, jer također ovisi o našoj inicijativi i kreativnosti. Sveti Josemaria je rekao da ako mi sanjamo, naši snovi će biti prekratki, jer oni koji zaista sanjaju, sanjaju s Bogom. A Bog je potaknuo Abrahama da „sanja velike snove”: *Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti.* (Post 15:5).

Uvijek u dvoje

Bog ulazi u Abrahamov život kako bi ostao, spajajući se na neki način s Abrahamovom sudbinom:

Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati. (Post

12:3). Abrahamova priča je priča o „zajedničkim protagonistima.” To je povijest Abrahama i Boga, Boga i Abrahama. Toliko da se od ovog trenutka Bog predstavlja drugim ljudima kao „Bog Abrahamov.”[13]

Poziv se prije svega sastoji u životu s Njim. Više od toga da radimo posebne stvari, znači pokušavati raditi sve s Bogom, raditi „sve iz Ljubavi!”[14] Isto se dogodilo i s prvim učenicima. Isus ih je odabrao, prije svega, da budu s njim; tek potom, kako evanđelist dodaje, i da ih šalje propovijedati (Mk 3:14). Dakle, ni mi, kada čujemo Božji glas, ne bismo trebali gledati na to kao na „misiju nemoguće,” nešto što je izuzetno teško, nametnuto s visine. Ako je to pravi poziv od Boga, bit će to poziv da uđemo u njegov život, njegov plan: poziv da ostanemo u njegovoj Ljubavi (usp. Iv 15:8). I tako, iz Božjeg Srca, iz istinskog prijateljstva s Isusom, možemo

donijeti njegovu Ljubav cijelom svijetu. On želi računati na nas, dok je s nama. Ili bolje rečeno: On želi biti s nama, dok računa na nas.

Zato možemo vidjeti zašto oni koji dožive Božji poziv i slijede Ga nastoje ohrabriti one koji počinju osjećati njegov poziv. Često se na početku mogu osjećati uplašeni. To je prirodno pred nečim neočekivanim, nepoznatim, mnogo širim horizontom, stvarnošću Boga koji nas traži, što nas u početku može preplaviti. No, ovaj strah nije namijenjen da traje; to je vrlo uobičajena ljudska reakcija, i ne bi nas trebala iznenaditi. Bilo bi pogrešno dopustiti da nas paralizira: naprotiv, trebamo se suočiti s našim strahom, nalazeći hrabrost da ga smireno analiziramo. Velike odluke u životu, projekti koji ostavljaju trajan utisak, gotovo su uvijek prethodili strahom, koji se prevladava

smirenim razmišljanjem; i da, i dobrom dozom hrabrosti.

Sveti Ivan Pavao II započeo je svoj pontifikat pozivom koji se i dalje čuje: „Otvorite vrata Kristu ... Ne bojte se!”[15] Benedikt XVI se osvrnuo na ove riječi nakon svog izbora, ističući da „Papa je govorio svima, posebno mladima.” I pitao se, „Nismo li svi na neki način uplašeni? Ako dopustimo Kristu da uđe potpuno u naš život, ako se potpuno otvorimo prema njemu, nismo li uplašeni da bi nam mogao oduzeti nešto? Nismo li možda uplašeni da se odrekemo nečega značajnog, nečega jedinstvenog, nečega što čini život tako lijepim? Ne riskiramo li da završimo umanjeni i uskraćeni za svoju slobodu?”[16]

I Benedikt XVI je nastavio: „Sveti Otac želio nas je uvjeriti: Ne! Ako dopustimo Kristu da uđe u naš život, ne gubimo ništa, ništa, apsolutno

ništa od onoga što čini život slobodnim, lijepim i velikim. Ne! Samo u ovom prijateljstvu otvaraju se vrata života široko. Samo u ovom prijateljstvu istinski se otkriva veliki potencijal ljudskog postojanja. Samo u ovom prijateljstvu doživljavamo ljepotu i oslobođenje.”[17] I spajajući se s tim savjetom svetog Ivana Pavla II, zaključio je: „I tako, danas ... na temelju dugog osobnog iskustva života, kažem vam, dragi mladi: Ne bojte se Krista! On ništa ne oduzima, a daje vam sve. Kada se njemu damo, dobivamo stostruko na povratku. Da, otvorite, otvorite širom vrata Kristu —i naći ćete pravi život.”[18] Papa Franjo također nas često podsjeća: „On vas traži da ostavite ono što vam otežava srce, da se ispraznite od dobara kako biste napravili mjesta za njega.”[19] Tako ćemo doživjeti ono što su svi sveti doživjeli: Bog nam ništa ne oduzima, nego naše srce ispunjava mirom i radošću koju svijet ne može dati.

Prateći ovaj put, strah naposljetku ustupa mjesto dubokoj zahvalnosti: „Zahvalan sam Onome koji mi daje snagu – Kristu Isusu, Gospodinu našem – jer me smatrao vrijednim povjerenja...koji prije bijah hulitelj, progonitelj i nasilnik. Ali pomilovan sam“ (1 Tim 1,12-13). Činjenica da svi imamo poziv pokazuje kako Božje milosrđe nije spriječeno našim slabostima i grijesima. On nam se predstavlja kao *Miserando atque eligendo*, biskupsko geslo pape Franje. Jer, za Boga, izabrali nas i biti milosrdan prema nama – previđajući našu malenost – jedno je te isto.

Kao kod Abrahama, svetog Pavla i svih Isusovih prijatelja, znamo da nas Bog ne samo poziva i prati, već smo i sigurni u njegovu pomoć, uvjereni da će „Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga do dana Krista Isusa.“ (Fil 1,6). Znamo da naše poteškoće, iako ponekad ozbiljne, nemaju posljednju riječ.

Sveti Josemaría uvjeravao je prve vjernike Opusa Dei: „Kad Bog, naš Gospodin, namjerava neko djelo za dobro čovječanstva, najprije misli na osobe koje će koristiti kao oruđe... i daje im potrebne milosti.“ [20]

Božji poziv stoga je poziv na povjerenje. Samo nas povjerenje oslobađa ropstva oslanjanja na vlastite snage i talente, jer se otvaramo čudu života s darovima i snagom Onoga koji nas je pozvao. Kao i pri usponu na visoki planinski vrh, moramo imati povjerenja u onoga koji ide ispred nas, s kojim možda dijelimo istu užad. Onaj tko ide ispred nas pokazuje nam gdje stati i pomaže kad bi nas, da smo sami, mogla savladati panika ili vrtoglavica. Tako hodimo putem života, s tom razlikom da naše povjerenje nije u nekoga poput nas, niti u najboljeg prijatelja; naše je povjerenje sada u samog Boga, koji

uvijek „*vjeran ostaje, ta ne može sebe zaniijekati!*“ (2 Tim 2,13).

Vi ćete pokazati put

„*Abram se zaputi kako mu je Jahve rekao.*“ (Post 12,4). Tako je započela faza u njegovu životu koja će mu zauvijek promijeniti život. Od toga trenutka njegov je život bio vođen uzastopnim Božjim pozivima: da ide s jednog mjesta na drugo, da bježi od zlih ljudi, da vjeruje u mogućnost da će imati sina, da toga sina vidi kao dio svoga života, pa čak i da bude spreman žrtvovati ga. Abrahamov slobodni odgovor uvijek je bio ključan kako bi mogao i dalje govoriti „*da*“ Bogu. Tako i život onih koji slijede Boga nije obilježen samo blizinom i zajedništvom s Njim, nego i stvarnom, punom i neprekidnom slobodom.

Pozitivno odgovoriti na Božji poziv ne daje samo nov horizont našoj slobodi, nego i njezino najdublje

značenje: „nešto veliko što je ljubav“, kako je govorio sveti Josemaría. Također nas poziva da stalno koristimo svoju slobodu. Predati se Bogu nije kao da smo stali na pokretnu traku koju netko drugi kontrolira i koja nas nosi – htjeli mi to ili ne – do kraja života; niti kao da sjedimo u vlaku čije su tračnice unaprijed postavljene, bez mogućnosti iznenađenja za putnika.

Naprotiv, kroz život ćemo otkriti da vjernost prvotnom pozivu traži od nas nove, ponekad zahtjevne odluke. I shvatit ćemo da nas Božji poziv potiče da svakodnevno rastemo u slobodi. Da bi se uzdiglo visoko – kao u svakom putu ljubavi – potrebna su „krila čista od blata“ i velika sposobnost da se preuzme odgovornost za vlastiti život, koji je često zarobljen sitnicama. Ukratko, veličina Božjeg poziva traži jednako veliku slobodu, proširenu našim odgovorom na milost i rastom u

krepostima koje nas čine više onima što jesmo.

U prvim godinama Djela, sveti Josemaría govorio je mladima koji su mu prilazili da sve još treba učiniti – pa i trag koji će morati utabati. Bili su pozvani otvoriti u svijetu put koji im je Gospodin pokazivao: „Nema putova koji su za vas napravljeni. Vi ćete ih sami učiniti, kroz planine, otiskom svojih stopala.“ Upućivao je na „otvorenu“ prirodu svakog poziva, koji treba biti otkriven i njegovan.

Danas kao i tada, odgovoriti na Božji poziv znači, na neki način, utirati put vlastitim koracima. Bog nam nikada ne daje savršeno ispisan plan. Nije to učinio s Abrahamom, ni s Mojsijem. Niti s apostolima. Prilikom Uzašašća rekao im je samo: „*Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.*“ (Mk 16,15). Kako će to učiniti? I gdje? Sve to postaje

jasno tek postupno. Tako i u našem slučaju, put će postupno dolaziti u jasniji fokus kako život bude napredovao, građen zahvaljujući divnom savezu između Božje milosti i naše vlastite slobode. Kroz cijeli život, poziv je „povijest neizrecivog dijaloga između Boga i čovjeka, između ljubavi Boga koji poziva i slobode osobe koja mu s ljubavlju odgovara.“ Naša će povijest biti tkanje između naše pažnje na Božje nadahnuće i naše kreativnosti da ih ostvarimo na najbolji mogući način.

Naša Gospa je primjer svima nama svojim „Da“ Bogu u Nazaretu. I također po svojoj stalnoj pozornosti i poslušnosti Božjoj volji kroz cijeli svoj život, koji je također bio obilježen svjetlom-tamom vjere.. „*Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.*“ (Lk 2,19). Uz svoga Sina, naša je Majka otkrivala što Bog od nje želi u svakom koraku. Zato Mariju

nazivamo Savršenom učenicom.
Povjeravamo joj se, da bude Zvijezda
koja uvijek vodi naše korake.

[1] Rimski misal, Euharistijska
molitva I.

[2] Papa Franjo, Molitveno bdijenje s
mladima, Krakov, 30. srpnja 2016.

[3] Prijatelji Božji, br. 312.

[4] Usp. npr. Br 11,14-15: “ Ja sâm ne
mogu nositi sav ovaj narod. Preteško
je to za me. Ako ćeš ovako sa mnom
postupati, radije me ubij, ako sam
stekao milost u tvojim očima, da više
ne gledam svoga jada. ” I Jr 20,18: “
O, zašto izaðoh iz majčina krila? Da
vidim jad i nevolju i u sramoti da
dokončam dane! ” I također 1 Kr
19,4: “ Već mi je svega dosta, Jahve!
Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od
otaca svojih. Dosta mi je, Jahve! ”

[5] Papa Franjo, apostolska pobudnica *Gaudete et Exsultate* (19. ožujka 2018.), br. 131.

[6] Papa Franjo, Homilija na završetku Svjetskog dana mladih, Krakov, 31. srpnja 2016.

[7] Prijatelji Božji, br. 38.

[8] Susret s Kristom, br. 45.

[9] Fernando Ocáriz, “Svjetlo za vidjeti, snaga za htjeti”, *Aleteia*, 20. rujna 2018.

[10] Sveta Terezija Benedikta od Križa (Edith Stein), *Verborgenes Leben und Epiphanie*, GW XI, 145.

[11] Križni Put, postaja 5, br. 2.

[12] Fernando Ocáriz, “Poziv u Opus Dei kao poziv u Crkvi”, u: *Opus Dei u Crkvi*, Scepter Publishers.

[13] Usp. Izl 3,6; Mt 22,32.

[14] Sveti Josemaría, Intimne bilješke IV, br. 296, 22. rujna 1931. (citirano u: Put, kritičko-povijesno izdanje, komentar na br. 813).

[15] Sveti Ivan Pavao II., Homilija na početku pontifikata, 22. listopada 1978.

[16] Benedikt XVI., Homilija na početku pontifikata, 25. svibnja 2005.

[17] Benedikt XVI., Homilija na početku pontifikata, 25. svibnja 2005.

[18] Benedikt XVI., Homilija na početku pontifikata, 25. svibnja 2005.

[19] Papa Franjo, Homilija na kanonizaciji, 14. listopada 2018. Usp. Gaudete et Exsultate, br. 32.

[20] Uputa, 19. ožujka 1934., br. 48.

[21] Usp. Andrés Vázquez de Prada, Utemeljitelj Opus Dei, svezak I., str. 86.

[22] Put, br. 928.

[23] Sveti Ivan Pavao II., apostolska pobudnica Pastores dabo vobis (25. ožujka 1992.), br. 36.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-ii-sto-tvoj-zivot-moze-biti/> (17.02.2026.)